

Kanonschoten in Cowes

THE ROYAL YACHT SQUADRON

Iedere zeiler die deelneemt aan Cowes Week, kent de kanonschoten die worden afgevuurd bij de Royal Yacht Squadron. Maar slechts weinigen kennen de mores van dit bijna twee eeuwen oude bastion van bedaarde zeilheren.

TEKST YVO VAN REGTEREN ALTENA FOTOGRAFIE GARY BLAKE EN WENDY JOHNSON

NAPOLEON ZEI HET AL: 'ALS DRIE ENGELSE SCHIPBREUKELINGEN AANSPOELEN OP EEN ONBEWOOND EILAND, IS HET EERSTE WAT ZE DOEN EEN CLUB VORMEN'

HET ISLE OF WIGHT heeft een waaier aan oude en aansprekende zeilclubs, waaronder de uit 1815 daterende Royal Yacht Squadron, een van de oudste zeilclubs ter wereld én ooit uitgeroepen tot *the grandest club in the world* - vermoedelijk door de leden zelf. Wat locatie betreft, troeft de Squadron alle andere zeilclubs af, met dank aan een pal aan zee gelegen zestiende-eeuws kasteel. Spreekbuis van de Squadron is Maldwin Drummond, die tot voor kort voorzitter was, en in die tijd in het militaire clubjargon als *commodore* door het leven ging. Maldwin Drummond is het archetype van de adellijke Brit. Zijn kop en kledingvoorkeuren wijzen lijnrecht naar kostscholen en Oxford. Een wat verlamd aandoende bovenlip en een reusachtige aardappel in zijn keel maken duidelijk dat hij met een gouden lepel in zijn mond geboren is. Binnen de muren van wat Drummond *The Castle* noemt, laat zijn vrouw zich nauwelijks zien, maar een foto van haar past bij het beeld dat hij van haar geeft: 'Gilly is een tuinenliefhebster en lid van het English Heritage Gardens Committee en de Gouverne-

ments Urban Green Spaces Task Force.' Tijdens Cowes Week varen Maldwin en Gilly regelmatig een stukje mee in zijn boot *Gang Warily*, Schots voor 'ga voorzichtig'.

NAPOLEON ZEI HET AL: 'Als drie Engelse schipbreukelingen aanspoelen op een onbewoond eiland, is het eerste wat ze doen een club vormen.' De Royal Yacht Squadron werd bijna twee eeuwen geleden door een aantal schipminnende lieden opgericht in de Thatched House Tavern aan de Londense St. James Street. Daar begint een clubje zeilers met een veelal militaire levensvervulling *The Yacht Club*, die weldra ook de aandacht van het koninklijk huis trekt en daarom al snel wordt omgedoopt tot *The Royal Yacht Club*. Door de kracht van het Britse Rijk en met dank aan *lots of money and lots of leisure time* floreert de club. Na de troonsbestijging van William IV zal de naam voorgoed veranderen in *Royal Yacht Squadron*, met de koning als eerste admiraal en erelid. Van meet af aan heeft de Squadron een sterk militair en koninklijk karakter gehad.

Boven: Oud-voorzitter Mr. Maldwin Drummond O.B.E., werpt zich op als historicus van de Royal Yacht Squadron. Hij draagt informele dagkleding met een blazer en een zwarte stropdas, als token van rouw om de dood van Lord Nelson in 1805. Daarnaast de ingang naar de steiger. Een eigen clublaunch vervoert de leden naar het vasteland

Onder: Vlaggencircus op The Platform. Zeecadetetten helpen de Signal Man met laden van de kanonnen. Er staan er 22 die op een na nog werken. Ze stammen van een oorlogsschip uit 1830 en worden nu elektrisch ontstoken. Het gras voor het clubpaviljoen is voor niet-leden

Binnen de muren van de Royal Yacht Squadron komen alle clichés die je van een Engelse club verwachten mag in beeld: leren chesterfields, een *smoking room* en een *morning room*, waar na het ontbijt de kranten worden gelezen. In de bibliotheek bevinden zich een omvangrijke verzameling nautische boekwerken en tal van relikwieën. Zo zijn er de onvermijdelijke zilveren trofeeën, oude foto's van Englands grote solozeilers en enkele verwijzingen naar *honorary members* als prins Philip, de koning van Spanje en koning Constantijn van Griekenland. Ook dit jaar loopt prins Philip op de steiger van de Royal Yacht Squadron rond, waarbij het opvallend is hoe vitaal en elegant deze krasse knar zich voortbeweegt. Staand op het voor de start zo wezenlijke *Platform*, met groots uitzicht over de startlijn op de Solent, zegt ex-commodore Drummond: 'Hier is de geschiedenis van de America's Cup begonnen.' In 1851 is het de eerste maal dat Amerika in de

gedaante van John Cox Stevens van de New York Yacht Club naar Cowes komt overvaren. Voor de augustusregatta zeilt hij met zijn schoener *America* op 25 juli de haven binnen. Aanvankelijk staan de Britten niet direct te springen om het op te nemen tegen Stevens, maar uiteindelijk wil Robert Stephenson met zijn schoener *Titania* wel tegen de Amerikanen zeilen. De *America* start als laatste, maar al na de eerste boei ligt het schip op de vijfde plaats. Later vraagt koningin Albert als zij hoort dat de *America* op kop ligt: 'En, wie ligt er tweede?' Door het wegvallen van de wind was er van andere schepen geen spoor en kreeg zij te horen: 'Ma'am, there is no second.' De cup zou in handen blijven van Amerika totdat Australier Alan Bond hem in 1983 veroverde. In 2001, tijdens het voorzitterschap van Drummond, werd de America's Cup nog eens dunnetjes overgedaan tijdens de America's Cup Jubilee, een reünie. 'In die dagen was God erelid van de club,' zegt een tevre-

BINNEN DE MUREN KOMEN ALLE CLICHÉS IN BEELD: LEREN CHESTERFIELDS, EEN SMOKING ROOM EN EEN MORNING ROOM WAAR NA HET ONTBIJT DE KRANTEN WORDEN GELEZEN

ER WAREN ONMISKENBAAR BRITSE RULES, WAARONDER: 'GEEN VROUWEN TOEGESTAAN IN HET CLUBHUIS.' EEN REGEL DIE TOT 1938 STANDHIELD

IEMAND MET ROYALE MIDDELEN EN BEWEZEN AFFINITEIT MET DE ZEILSPORT ZAL BLIJVEN STUITEN OP EEN ONVERBIDDELIJK 'NEE, U MOET EEN PROPOSER HEBBEN'

Links: De Hertog van Edinburgh oftewel prins Philip verlaat via de steiger van de RYS de club om terug te keren naar Patricia, die van de regering is geleend. De Windsors hebben momenteel geen koninklijk jacht meer

Boven: Een lid arriveert in avondtenue voor het Jaarlijkse Regatta Diner in The Castle. De dames dineren op een locatie elders

den Drummond. 'Het weer was toen schitterend.' Heel wat inwoners van het kleine Cowes hebben nooit een voet kunnen zetten binnen het kustlijn dominerende kasteel van de Squadron. Sommigen zullen wat wrevel voelen als ze langs de kasteelmuur lopen met het opschrift: *Warning: Starting Canon may fire at any time*. Tijdens Cowes Week steken boven de kasteelmuren de zelfgenoegzame hoofden van de leden uit, die minzaam een verrekijker tegen het hoofd plaatsen om de start te volgen. Toch heeft iedereen groot ontzag voor de wijze waarop deze op het oog wat ondergestoofte bedoening alles met militaire precisie weet te leiden. Zelfs mensen die zich verzetten tegen het harkerige sfeertje roemen de club. 'Fantastisch georganiseerd', 'een geoliede operatie', 'buitengewoon'. 'Wellicht hebben we een ouderwets imago,' verzucht Drummond, 'maar wat ons bindt is de zeilsport. Echt, zeilen is het sleutelwoord.'

MAAR ZELFS DIT BASTION VOOR LIEFHEBBERS van het *old boys network* heeft enkele regels laten varen. Tot 1938 schreef het reglement nog triviale eisen voor. Bijvoorbeeld: 'Leden dineren alleen en aan gescheiden tafels, en drinken alleen Montague-gin, soda en limonade.' Er waren meer onmiskenbaar

Britse regels, waaronder 'Geen vrouwen toegestaan in het clubhuis'. Een regel die ook tot 1938 standhield. Tot 1920 had de club geen enkele sanitaire voorziening voor vrouwen. Aan het einde van de jaren dertig mochten vrouwen – alleen tijdens Cowes Week – zowaar op het gras verschijnen om de races te kunnen volgen. Zoals het een mannenclub betaamt, kreeg het voor vrouwen bestemde grasveld al gauw een bijnaam en werd er gesproken over *the deer park*. In tekst en gesproken woord heeft de club het heel opmerkelijk nooit over vrouwen, maar consequent over dames. Vrouwen mochten vroeger eventueel een broek dragen, maar het reglement had wel een clause: *Trousers may be worn on the lawn, but must be taken off when entering the clubhouse*.

WIE BELT MET DE CLUB OM ZICH AAN TE MELDEN krijgt een minzaam 'nee, u kunt niet gewoon lid worden' te horen. Ook iemand met royale financiële middelen en bewezen affiniteit met de zeilsport komt geen stap dichterbij en zal blijven stuiten op een onverbiddelijk 'nee, u moet een *proposer* hebben'. En hoe leidt de weg naar een *proposer*? 'Nu, door iemand te kennen die hier thuishoort...' Einde gesprek. Zie hier de ideale kiem voor het *old boys network*. Lidmaatschapscriteria

blijven een ondoorzichtig, ongeschreven en mysterieus protocol dat de eigen groep instandhoudt, en het elitaire karakter garandeert. Voor het lidmaatschap moet je niet alleen worden voorgesteld, maar ook moeten er minimaal drie leden zijn die het voorstel onderschrijven. Een volgende fase is *the election process* want vrijwel niemand wordt zomaar omwille van zijn zeilreputatie tot het lidmaatschap uitgenodigd. Eenzame uitzonderingen zijn grootheden als Sir Robin Knox-Johnston, Sir Francis Chichester en Sir Peter Blake. Op de vraag of indertijd vermogende en bootminnende mannen als Niarchos en Onassis of recenter Donald Trump een

ten is hij het prototype van een Nieuw Geld-zeiler. Met de driehonderd miljoen pond die Ogden overhield aan de verkoop van zijn bedrijf Compuserve, heeft hij een aantal leuke dingen gedaan. Op zijn glimmende nieuwe zwarte Swan 601, de *Spirit of Jethou*, zijn zelfs de schoten, stootwillen en dekzeilen in zwarte harmonie met de romp. De enige kleur op Ogdens jacht komt van de in het zeil geweven puffin, de vogelsoort die zijn privé-eiland bevolkt. Tijdens Cowes Week is Ogden – in tegenstelling tot veel andere jachtbezitters – zeer genereus voor zijn bemanning. Hij heeft zijn mannen, die deels ooit voeren op het jacht van Edward Heath, gehuis-

Onder:
Een blik in de rustieke bibliotheek. Op tafel een box met foto's van Beken of Cowes. Handschoenen aant!

NIEUWE LEDEN DIE DE DREMPEL VAN DE SQUADRON OVER MOGEN, ZIJN EERDER BEJAARDE BEHEERDERS VAN FAMILIEVERMOGENS DAN JONGE, SNELLE ONDERNEMERS

kans zouden maken, schudt Maldwin meewarig het hoofd: 'You have to be a real gentleman.' Hun karakters zijn in de woorden van Maldwin weinig geschikt en aan hun financiële handel en wandel zou wel eens een luchtje kunnen zitten. Maldwin benadrukt andermaal dat er geen verband is tussen een fortuin bezitten en het lidmaatschap. 'Je kunt zo arm zijn als een kerkrat,' zegt hij, om daar met een versteende glimlach aan toe te voegen dat hij natuurlijk geen namen kan geven. Toch lijkt, gezien de miljoenen omvattende vermogens van veel leden, een beetje financiële *back-up* wel degelijk essentieel. Alleen zijn de nieuwe leden die de drempel van de Squadron mogen overschrijden eerder bejaarde beheerders van familievermogens dan jonge snelle ondernemers met een berg verse duiten, zo stelt een aantal cynische leden van andere zeilclubs in Cowes. 'Je moet dood zijn om daar lid te worden,' vertelt men. 'En als je nog leeft, zul je je dood vervelen.'

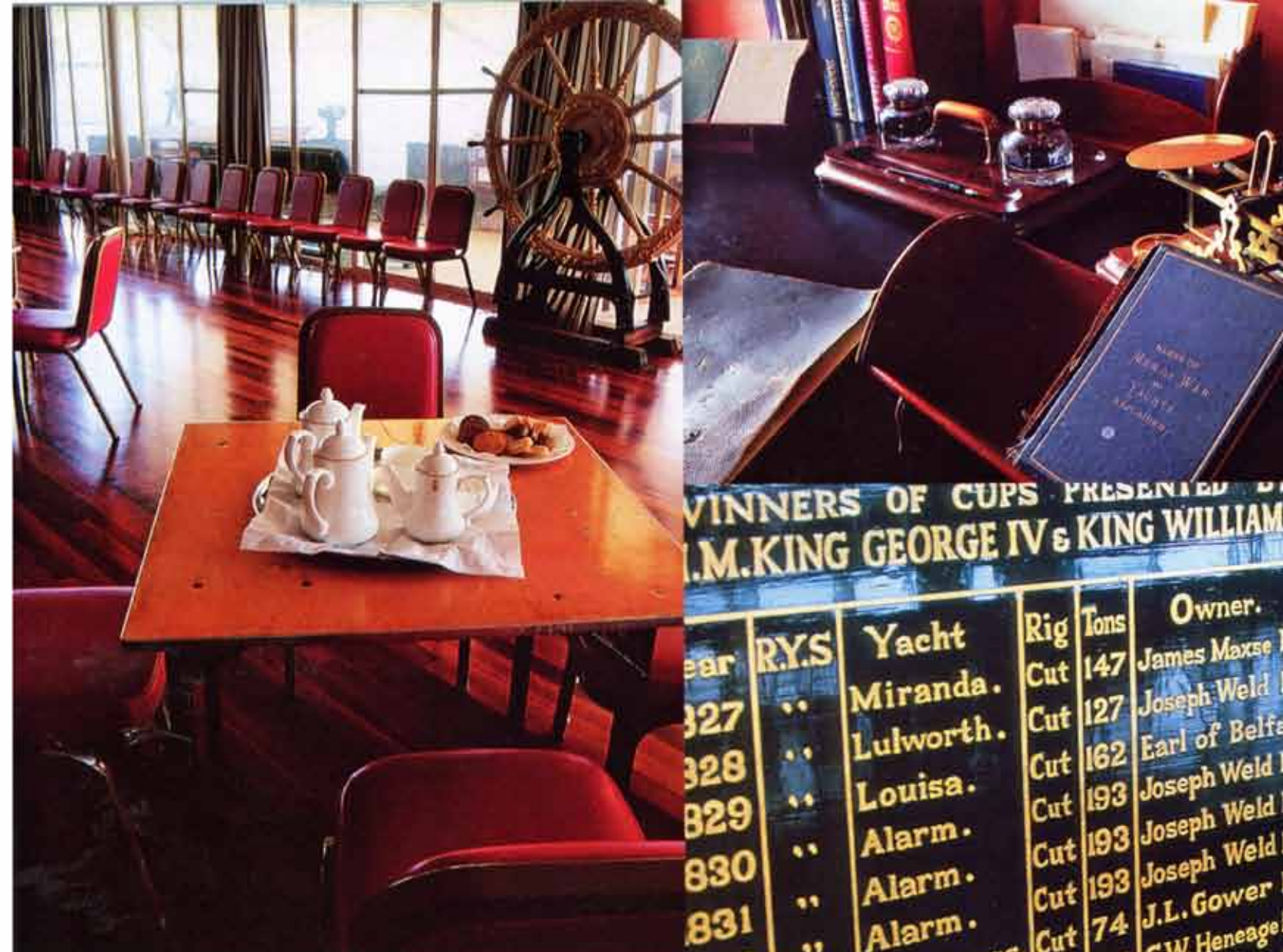
TOCH BLIJKT HET BEELD VAN EEN STEL naar militaire tradities lonkende mannen die de helmstok binnenkort moet verruilen voor een rollator, niet helemaal te kloppen. Onlangs trad de markante Peter Ogden tot de Squadron toe. Voor veel Brit-

vest in een villa. Zelf scheurt Ogden na de race met een supersnelle tot tweezitter omgebouwde 35-voets Sunseeker naar zijn privé-eilandje Jethou. En als het weer het toelaat, vliegt hij met zijn helikopter, die natuurlijk is uitgevoerd in dezelfde kleur als zijn Swan en de Sunseeker. De flamboyante Ogden oogt als de broer van Michael Douglas, met op zijn hoofd een snel Revo-brillette, tussen de lippen een ferme havanna en om zijn pols een knots van een Panerai Limited Edition. Hoe accorderen deze lawaaierige uiterlijkheden met de mannen die moeiteloos Shakespeare kunnen reciteren, bekendstaan om hun *extremely gentle behaviour* en *caressing language for the ladies*? Drummond wuift de Nieuw-Geldgeen-lidmaatschap-theorie parmantig weg. 'Mister Ogden behoort tot een racefamilie en hij is een goede zeiler,' zegt hij. Ogdens nieuw verworven vermogen, zijn brullende Sunseeker en zijn rond Cowes niet te missen helikopter waren voor geen van de vijfhonderd leden reden voor een afwijzing.

EEN HARDWERKENDE ZEILFANAAT die zelf zijn geld verdiende, had zeker in de begintijd weinig kans bij de Squadron. Zo werd Englands vermaarde Sir Thomas Lipton van de gelijk-

Rechts: Ochtendkoffie voor de wedstrijdleiding van Cowes Week. Het stuurwiel stamt van het koninklijk jacht Victoria and Albert uit 1851. Schrijftafel in de bibliotheek. Een plakette met prijswinnaars tijdens het koningschap van King George IV en King William IV, uit de periode 1827-183

Onder:
Dineropstelling in The Platform

ONLANGS TRAD DE MARKANTE PETER OGDEN TOE. NA DE RACE SCHEURT HIJ MET ZIJN OMGEBOWDE SUNSEEKER TERUG NAAR ZIJN EILAND JETHOU

DRESSCODES MOETEN ONDER ALLE OMSTANDIGHEDEN IN ERE WORDEN GEHOUDEN. TOT ZEVEN UUR 'S AVONDS BEHOREN DE LEDEN BRUINE SCHOENEN TE DRAGEN

namige thee aanvankelijk afgewezen. 'Als handelaar werd hem afgeraden het lidmaatschap aan te vragen,' stellen de notulen. 'Dit werd later heroverwogen en tegen het einde van zijn leven werd hij alsnog lid.' Als de koning van Engeland samen uit zeilen ging met Lipton, werd er binnen de muren van de club natuurlijk wel met een *stiff upperlip* geschamperd: 'The King is off sailing with his grocer.'

Het lukte Lipton op de valreep lid te worden, maar voor andere Britse grootheden bleef de drempel van het clubhuis hun leven lang te hoog. 'Lord Mountbatten werd *blackballed* toen zijn vrouw Edwina op een zondag in een knalrood badpak van haar jacht afdook.' Een lidmaatschapsweigering wordt in het Squadron-jargon *blackballing* genoemd en verwijst naar het stemmingsritueel. Van de vijfhonderd leden stemmen er gemiddeld zo'n zeventig tot tachtig over het lot van de hunkerende nieuwkomer. Vroeger was één enkele tegenstem voldoende om de weg voor een aspirant-lid af te snijden, nu moeten er minimaal zeven tegenstemmen klinken. Tijdens de stemming moet er in een doos met een opening een balletje worden gedeponeerd. Bij de linkeropening staat 'Yei', Schots slang voor *yes*, bij de rechteropening een 'Nei'. Voorstemmers laten in de Yei-opening een wit balletje vallen, tegenstemmers – de *blackballers* – kiezen met hun zwarte balletje voor 'Nei'.

OVERDAG DRAGEN DE MANNELIJKE LEDEN een witte linnen of flanel broek, een wit overhemd en een *double breasted* blazer. Bij wijze van verbroedering met de New Yorkse yachtclub dragen enkele leden – onder wie Drummond – ook wel eens een rode broek. Vaste prik is een zwarte das met daarop een klein speldje in de vorm van de witte clubvlag. Vanwaar de zwarte das? 'Dat is natuurlijk een teken van rouw om Nelson.' Tot zeven uur 's avonds mogen leden en gasten zich vertonen in *yachting attire*, maar na zeven uur 's avonds moet de witte broek worden verruild voor een blauwe. Tijdens het Squadron Dinner is er de Squadron *messkit*, een soort dinerjasje met weglappende voorpanden.

Dresscodes moeten onder alle omstandigheden in ere worden gehouden. Een mooi bewijs daarvan vormde het 175-jarige jubileum. Drummond had een schilder verzocht de prominenten van de club te portretteren, maar bij oplevering bleek de kunstenaar iedereen te hebben afgebeeld met zwarte schoenen, en dat terwijl er tot zeven uur 's avonds – 'God knows why' – de leden bruine schoenen horen te dragen. De ex-commodore verzocht de schilder om alle schoenen over te schilderen in bruin. Met een rollende lach vertelt Drummond dat de artiest daaraan niet mee wilde werken: 'Hij zei: "Dat doe ik niet. Ik ben geen schoenenschilder."' _____

Boven: Peter Ogden behoort tot een racefamilie en mocht ondanks Nieuw Geld lid worden. Leden en hun ladies op weg naar hun gescheiden dinertje

Onder: Nederland boekte respectabele successen bij de RYS. Schipper Hans Horrevoets proeft de champagne na zijn overwinning in de Commodore's Cup